

Johann Friedrich Wahl

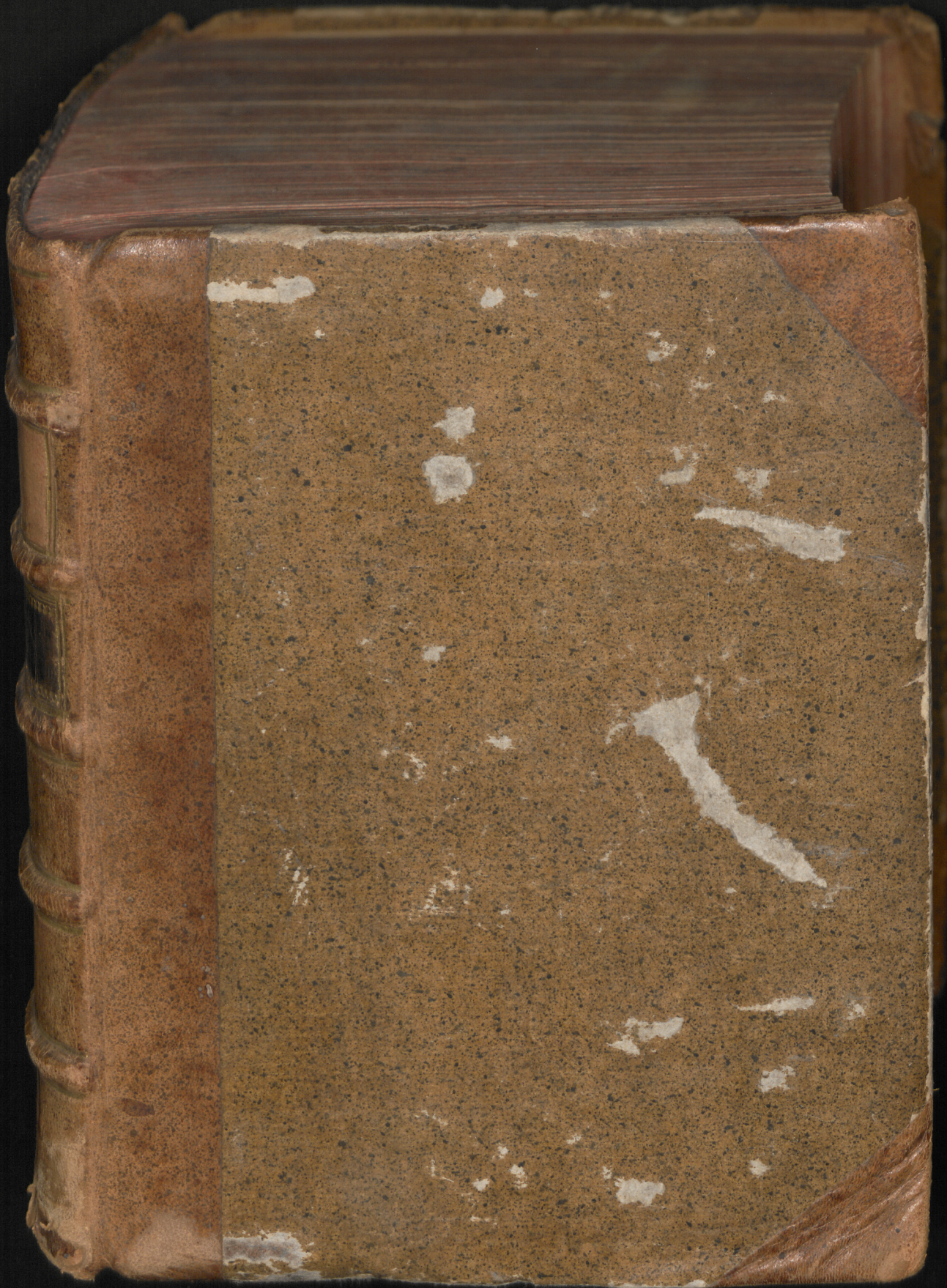
**Ordinis Ivridici In Academia Georgia Avgvsta H. T. Decanvs Et Praeses
Ordinarivs D. Io. Fried. Wahl ... Viri Praenobilissimi Et Doctissimi Ioannis Henrici
Havwelmeyeri Hambvrgensis Solemnia Inavgvralia Indicit**

Gottingae: Ex Officina Schmidiana, [1747]

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1866640984>

Druck Freier Zugang

V^o K 2 (73.)

1. Jo
2. Jo
3. Jo
4. Jo
5. Jo
6. Jo
7. Jo
8. Jo
9. Jo
10. Jo
11. Jo
12. Jo
13. Jo
14. Jo
15. Jo
16. Jo
17. Jo
18. Jo
19. Jo
20. Jo
21. Jo
22. Jo
23. Jo
24. Jo
25. Jo
26. Jo
27. Jo
28. Jo
29. Jo
30. Jo
31. Jo
32. Jo
33. Jo
34. Jo

1. Jockstätt: per verba ehliche männliche Leibeserben in dispositione testamentaria lineam descendentium masculinam intelligi, consequenter eadem fideicommissum familiae perpetuum introduci.
2. Albinus de jure alluvionum.
3. Lincken de jure aedificandi in suo.
4. Dyncker de cautione usufructuaria.
5. Olearius de universitate usufructuaria.
6. Wernher ad l. 1. ff. de usu et usufructu per legatum datum, seu, num servitus personalis in servitute reali nobis competente alteri recte constituitur?
7. Ludewig differentiae juris. R. d. G. in usuris praecipue ultra alterum tantum.
8. Behmii consultatio iudica super casu quodam usurario.
9. Henne de usurarum centesimarum usu hodierno in casibus iure Romano expressis.
10. Kengel de iuribus praediorum urbanorum et Rusticorum.
11. Hommel de servitutibus per pactum constitutione.
12. Rivinus de servitute necessaria.
13. Gerhard de servitutibus in faciendis consistentibus.
14. Joepfer de servitute rustica agrorum incultorum culturam prohibente.
15. Rivinus de fideicommissis.
16. Stru. de operarum locatione et conductione.
17. Crell. Stilleidium altius tolli posse, etiam cum damno servientis. ad l. 20 § 5 de servi. praed. urban.
18. Crell. Servitutum altius tollendi in usucapione libertatis consistere.
19. Rivinus de aequali iure dominantis et servientis praedii, si pariter non sufficiant.
20. Rivinus de testamento surdi et muti natura talis valido.
21. Brummer. utrum testamenta parturientium inter cetera sexus sequioris iura sint vel esse debeant privilegiata?
22. Conradi de modo servando in legatorum pio rum interpretatione.
23. Conradi utrum in legato ad pias causas cesset falcidia?
24. Gebauer de optione vel electione legata.
25. Wahl de receptione iuris Romani ejusque valore in Germania.
26. Wernher de legato pecuniae.
27. Koenig de jure accrescendi in legato.
28. Crell. quomodo legatum nuda voluntate adimatur.
29. Sieber selecta fideicommissorum familiae capita.
30. 31. Conradi de pacto fiduciae, excoartatio 1. et 2.
32. Thomafius de obligatione ex promissione rei incertae.
33. Koenig de parantibus inter liberos disponentibus eorumque iuribus.
34. Wiedvogel de divisione parentum inter liberos.

35. Krieger de testamento coram parochio et duobus testibus.
36. Sturm de testamento tempore testis condito.
37. Thomafius de vera origine, natura, progressu et interitu iudiciorum
hospitalicorum.
38. Wiedvogel de aeternitate principum ad Nov. 9.
39. Alig de iudicium circa torturam excedenti uno emenda.
40. Wiedvogel de praeparata principis subtilitate.
41. Such de observantia statutorum municipalium in municipiis non probatis.
42. De de usu attestatorum in defensione inquisiti.
43. Böhmner de observantia ecclesiastica.
44. Klein de invito.
45. Radov. de instrumentis.
46. Schöne de induciis moratoris.
47. Rhetius de iure retractus gentilitii seu consanguinitatis.
48. Holmann de naturalibus dominia rerum acquirendi modis.
49. Lemboke omnia prius expeniri ~~et~~ verbis quam armis sapientem debet.
50. Deinlin de ordine quorundam creditorum peculiani in concursu, ad p^{re}
fult. Hamburg: P. 2. Tit. 5.
51. S. Stryck de iure principis subterraneo.
52. S. Stryck de iure papali principum evangelicorum.
53. B. G. Struv. Struvius non errans. seu vindictio assertio nuno Struvianae
contra Antonii a Nava opiniones in tractatu de concursu creditorum
54. Rinck de speculo Saxonico fonte juris Saxonici communis.
55. Schwarzkopf de vindicta privata.
56. Beck de solenni fractionis baculi ritu in exequenda supplicii extremi
sententia.

25.
ORDINIS IVRIDICI

IN

ACADEMIA GEORGIA AVGVSTA

H. T.

DECANVS ET PRAESES ORDINARIVS

D. IO. FRIED. WAHI

CONSILIARIVS AVLICVS REGIVS ET

ANTECESSOR

VIRI

PRAENOBILISSIMI ET DOCTISSIMI

IOANNIS HENRICI

HAVWELMEYERI

HAMBVRGENSIS

SOLEMNIA INAVGVRALIA INDICIT.

GOTTINGAE

EX OFFICINA SCHMIDIANA.

22

ORDINIS IURIDICI

IN

ACADEMIA GEORGIA AVGVSTA

DECANUS ET PRAESES ORDINARIUS

D. IO. FRIED. WAHL

CONSILIARIUS AULICVS REGIVS ET

ANTecessor

VIRI

PRÆTORIUS IURIS

IOHANNES HENRIC

HAWWELMEYER

HAMBURGENSE

SOLEMNIA INAVGVRAIA INDICIT

GOTTINGAE

EX OFFICINA SCHMIDIANAE

equa & legitima iuris distributio, quae iustitiae admini-
stratio vulgo dici solet, praeter religionem, sine dubio ar-
chissimum est vinculum & firmissimum fundamentum o-
mnis bene atque feliciter constitutae reipublicae, qua quidem, quam diu
vera felicitate frui atque gaudere desiderat, minime carere potest. Vbi enim
iustitia remouetur & ciuibus, vel plane non, vel non celeriter, sed sero nimis
administratur, ibi non potest non iniuria vigere, & omnis coniunctionis
humanae societas vel penitus subuerti, vel saltem in statu pacifico turba-
ri, quoniam nulla praecedente iustitia, nulla facile pax sequitur, sed
regna, in quibus pax & iustitia sese non exosculantur, nihil fere aliud
sunt, quam latrocinia, ex quibus tantum habebunt ciues, quantum ex-
cursionibus suis rapere potuerunt. Vtinam germania nostra hac insigni
prae aliis regnis Europaeis felicitate vteretur, vt dolere laborantem &
vulneratam iustitiam, indeque haecenus vacillantem statum publicum, iu-
re queri non opus esset, vel saltem medicinae faciendae locus relinque-

retur, quae, cum imbecillior adhuc dum, quam morbus exstiterit, parum abest, quin multi in Hippocratis sententiam adducti, qua is desperatis vetat adhibere medicinam, omnem iuris & iustitiae reformationem ita in perditis habeant, (a) ut melius esse arbitrentur, germaniam nostram nullo potius, quam incerto iure uti. (b) Quae quidem iuris incertitudo non potuit non in altiore locum procedere, postquam superiore saeculo in dubium vocari coepit ipsa iuris romani iustiniani authentia, quam in foris & iudiciis germaniae habuisse, iam inde ducentis amplius annis, tantum non omnes Jcti crediderunt. Primus omnium, quantum ego quidem scio, controuersiae ansam dedit celeberrimus quondam Helmstadiensium Theologus GEORGIVS CALIXTVS, qui paulo diligentius in doctorum hominum monumenta inquirens, ex quibus constantem esse famam, Lotharium, ut ex iure romano posthaec iudicia fierent, lege sanxisse, memoriae prodidit CAROLVS SIGONIVS, (c) hancce adsertionem nullius probati scriptoris fide suffultam esse, odore quodam suspicionis sensit. Vbi primum is communem Iureconsultorum opinionem oppugnatum iuit, (d) confestim aduersarium

(a) Vid. CHRIST. THOMASIVS de emendatione administrationis iustitiae, nec facili, nec impossibili, valde tamen difficili & caute suscipienda §. I. seqq.

(b) vid. MICHAEL HENRICVS GRIEBNER de iure incerto ex dubia legum, quibus vimur, auctoritate oriundo.

(c) lib. XI. de regno Italiae in Lothario sub. fin.

(d) in epitome Theologiae moralis tit. de legibus pag. 114. seqq. vbi, inuauit, inquit, hodie opinio, auctoritate iussuque Lotharii, Iustinianum ius in scholas & forum reuocatum fuisse, sed id nemo veterum mihi lectorum vel verbulo innuit, nedum adserit.

rium habuit, calamo & atramento minus temperato cum eo agentem, quem HERMANNVS CONRINGIVS (e) ab iniuriis, quibus lacestus fuit, vindicaturus, clarissimum fecit, ius romanum Iustinianum, Lothario imperatore, Bononiae quidem coepisse doceri, non tamen illo iubente, vel ex eius auctoritate, multo minus abrogatis aliis legibus in fora reductum fuisse, cumque IO. OTTO TABOR (f) controuersiae se immisceret, huic etiam, licet paulo acerbius, respondit. (g) Postea IO. GEORG. DE KVLPIIS esse aliquid ultra, quo progredi posset, ratus, sub ficto CONRADI SINCERI nomine, anno superioris saeculi octuagesimo secundo, dissertationem epistolicam (h) edidit, quam actutum CHRIST. THOMASIVS suis notis recudi fecit. Totus autem in eo fuit KVLPIIVS, vt ostenderet, veteri iuri germanico suam hoc adhuc tempore auctoritatem, usumque in iudiciis germaniae superesse; Romanum contra iustinianum ius, usum ne qui-

(e) in tr. de origine Iur. germ. cap. XXI. & XXIV.

(f) in tr. de metat. & Epidem. parte I. Cap. V. §. 4. Vol. I. oper. pag. 19.

(g) In praefat. apolegetica contra Taborem, quem adeo offendit, vt nec nomen Conringianum sine animi commotione audire voluerit. vid. corol de dizytho, post commentat. synopt. de iure cereuisiario volumine I. oper. pag. 643. vbi vtinam, inquit, & SALAPVTIVS, nolumus enim vero nomine chartam puram foedare atque incestare, tandem aliquando in se descenderet &c.

(h) De germanicarum legum veterum ac rom. iur. in repub. nostra origine auctoritareque praesente, quae decima est inter dissertat. academ. iunctim editas pag. 352. seq. inserta.

quidem subsidiarum obtinere, nisi singularum legum praxis illico probari possit ab eo, qui in aliqua earum intentionem suam fundare vult. Nouam hanc KVLPIII opinionem mox calculo suo adiecto, confirmavit THOMASIVS, (i) & praecipue quidem in notis ad singulos Institutionum & pandectarum libros, ex ipsis rerum argumentis, quod in aliis scriptis de non usu iuris Iustiniani adseruit, demonstrare voluit, quam quidem demonstrationem in collegio Schoepferiano per inductionem sic absoluisse credidit, vt vltiore probatione non amplius opus esse existimauerit, (k) post GEORGIVM BEYERVM, qui dissertationem Kulpsinam supra citatam tanti aestimauit, vt eam centum glossatorum, commentatorum ac opinistarum voluminibus aequiparet, (l) THOMASII vestigia legit HENRICVS ERNESTVS KESTNERVS (m) alii, a quibus

(i) In discursu de causis inutilium doctrinarum in studio iurisprudentiae anno cdo 10c xci. indictioni lectionum publicarum ad pandectas Iustinianas praemisso, adiecit quoque ad calcem dissertationis de constantia & inconstantia &c. corollaria quaedam, quorum primum ita sonat: iuris quidem Iustiniani aliquis, sed valde exiguus est usus in foro germanico, vt vix decima pars pandectarum sit in viridi obseruantia, idque Anno cdo 10c xcii. vberius defendit, in vindiciis aduersus programma vitembergense, itemque in libris de naevis iurisprudentiae, quibus bina haec programmata adiecta sunt, add. dissertat. de rite formando statu controuersiae, an legum iuris Iustiniani frequens, an exiguus usus practicus in foris germaniae, Halae cdo 10c cxv.

(k) In delineat. Historiae Iuris §. 178. seqq.

(l) In notis, autor. Iuris spec. II. num. 22.

(m) De defectibus iur. communis problem. 2. seqq.

bus, licet in eo dissentiat Io. SCHILTERVS, (n) quod receptionem Iuris iustiniani in complexu per vsum ac consuetudinem factam non diffiteatur, in collisione tamen illius cum vetere iure germanico, huic potius, quam illi standum esse putat, (o) eumque plures alii sequuti sunt. Sicut autem sectatores KVLPIII maioribus nostris vitio vertunt, quod iura peregrina in patriae fora & iudicia irrepere permiserint, quod tamen sapienter factum esse illustr. LEYSEVS (p) existimat; ita manibus quasi pedibusque laborant, vt, quem illi, pro laudata sua hospitalitate, benignissime receperunt hospitem, perque aliquot secula apud se diuersarii liberaliter passi sunt, in viam rursus extrudant eliciantque, & loco eius, veteris iuris patrii capita ad vsum reuocent, a quibus ego, quoniam ita dissentio, vt a recto & iusto veritatis tramite omnes mihi aberrare videantur, qui modum hac in re tenere nequeunt, sed ad vnum vel alterum extremum prolapsi, aut nimio opere veteris patrii iuris vsum, etiam quatenus hodierno statui respondet, nec per expressas ei contrarias leges derogatum, nec desuetudine inumbratum est, (q) deprimunt, aut plus iusto eum extollunt, vt iura etiam, quibus nunc in germania vtimur, tantum non penitus interuertant, nondum de vera & certa eorum

(n) Viri huius doctissimi industria, in conferendo iure romano cum legibus germanicorum & aliorum populorum adhibita, maximam laudem meretur. vid. Acta Erud. Latin. de A. c1710 c1714. pag. 292.

(o) In prax. Iur. Rom. in for. german. Ex. I. §. XII. Ex. II. §. XII. sq. Ex. XII. §. XI.

(p) MEDIT. AD DIG. Spec. V. Med. I.

(q) vid. HERT. de Consult. Legib. & Iudiciis in special. Romano-Germ. imperii Rebuspl. §. 15. vol. 1. T. 2. Opusc. Pag. 429. seq.

rum sententia dimoueri potui, qui, extra partium studia positi, media via incedere, atque in ea inuestiganda sic versari solent, vt, in collisione quoque cum vetere iure germanico, vniuersalem iuris romani authenticam, in omnibus germaniae iudiciis, quatenus diuersitas formae reipublicae germanicae, populique indoles, rationes & instituta diuersa non obstant, quo minus obseruabile, seu obseruari aptum sit, eousque agnoscunt, dum is, qui vnum alterumue veteris patrii iuris caput, pro fundanda intentione sua adducit, eodem non solum olim vniuerse germanos omnes vsos, verum etiam, vel ab omnibus, vel saltem ab hisce germaniae populis, apud quos quaestio haec in disceptationem venit, post peregrina iura introducta, in hunc vsque diem retentum fuisse, sufficienter probauerit, quoniam illud certum exploratumque habeo, pleraque priscarum germanicarum legum capita, vel ab initio particularia tantum vnius, vel alterius populi fuisse, vel temporum longinquitate oblitterata & denique peregrinis iuribus adeo oppressa fuisse, vt maxima fere ex parte praesenti reipublicae germanicae statui non amplius respondeant. (r) Qui enim alia incedunt via, non possunt non hoc efficere, vt omne ius in germania incertum & arbitrium sit, atque adeo lites olim voluntate magis iudicum, quam legitima auctoritate dirimantur, quod apud romanos, ante compilationem iustinianeam, factum esse, IUSTINIANVS ipse testatus est. (s)

Huius

(r) vid. HAHN in praef. ad comment. in paratit. Wessenbecii add. HERT. c. 1.

(s) L. 2. §. 17. C. de vet. iur. enuel.

Huius rei ut unicum saltem exemplum in medium proferam, inter omnes, qui iuris artem profitentur, constat, diuersas apud romanos, ut in amittendo, sic in acquirendo, domini & possessionis leges fuisse. Quantum enim ad modum amittendae possessionis attinet, VLP IANVS (t) hanc esse differentiam ait, quod dominium solo animo amitti non possit, cum nihilominus eius maneat, qui dominus esse non vult, possessio autem recedat, ut quisque constituit, nolle possidere; contra dominium, quod in iure consistit, animo solo sine actu aliquo adprehensionis adquiri posse, possessionem non item. Diuersitatis huius rationem aperit PAVLVVS, (u) qui ex sententia Ofilii & Neruae filii, possessionem rem *facti non iuris* esse docet, quod PAPINIANVS (x) sic interpretatur, ut possessionem *plurimum* quidem *facti* habere, sed *plurimum* etiam *ex iure mutuari* dicat, eodem fere sensu, quo VLP IANVS (y) eam *facti & animi* esse dixit. Videlicet non ita possessio a iure seiungi debet, ut, qui possessionem adquisiuit, nihil omnino iuris habere videatur, nam *ius* quoque *possessionis* dari, a PAPINIANO (z) & praecipue a CON-

STAN-

(t) L. 17. §. I. D. de Acquir. vel Am. poss.

(u) L. 1. §. 3. De Acquir. vel Amitt. poss.

(x) L. 19. D. ex quibus caus. mai. L. 49. pr. D. de acquir. vel. am. poss.

(y) L. 1. §. 15. D. si is, qui testam. liber.

(z) L. 44. pr. D. de acquir. vel am. poss. ubi quaesitus, cum peregre profecturus pecuniam terrae custodiae causa condiderat, reuersus locum thesauri in memoria non repeteret, an & desisset pecuniam possidere? vel si postea recognouisset locum, an confestim possidere inciperet? dixit, quoniam custodiae causa pecunia condita proponeretur, *ius possessionis* ei, qui condidisset non videri peremptum, nec infirmitatem memoriae, damnum adferre possessioni, quam alius non inuasit.

STANTINO imperatore clarissimis verbis edocemur, quippe qui (a) neminem ambigere dicit, possessionis duplicem esse rationem, aliam, quae iure (i. e. vt LVDOVICVS CHARONDAS (b) interpretatur, solo titulo, seu, vt aiunt Philosophi, habitu) consistit, aliam quae corpore i. e. corporali detentione, secundum hanc igitur sententiam, circa possessionem, sub distincto conceptu, *ius possessionis* & *possessio corporis* considerari, & quae iuris est, discerni debet a possessione, quae corporis est & *facti plurimum habere* dicitur, quippe quae nihil aliud est, quam corporis possessio seu corporalis detentio & rei insistentia, vnde quidem etiam ius quoddam, eadem insistentia innixum, quod ad fructus aliaque possessionis commoda, (c) resultat, sed quod vna cum rei adprehensione eiusque amissione, & nascitur & exstinguitur, ius vero possessionis non item. Nam hoc habere & retinere quoque potest is, qui rei insistentia & iure, quod eadem nititur, destitutus est. *Ius* autem *possessionis* nihil aliud est, quam moralis facultas, rem etiam animo & in proxima potentia detinendi, cum adfectu eam sibi habendi & fruendi commodis inde fluentibus. Cuius discriminis effectus in hereditate maxime cernitur, siquidem hac, cum heredes instituti sumus, adita, statim omnia iura in nos, etiam absque vlla corporum adprehensione transire, IAVOLENVS (d) docet. Vnde CALLISTRATVS (e) heredem recte agere dicit, de eo,

(a) L. 10. C. De acquir. vel ret. poss.

(b) Lib. III. ΠΕΡΘΑΝΩΝ. seu verisimil. cap. VI.

(c) §. 4. I. De Interd.

(d) L. 23. D. de Acquir. vel amitt. poss.

(e) L. 50. §. I. D. de rei Vind. add. L. 63. pr. ad SCt. Treb. L. I. D. si is, qui test. lib.

eo, quod hereditati obuenerit. Contra possessio qua *facti* est, secundum IAVOLENI (f) PAVLI (g) & impp. DIOCLET. & MAXIM. (h) doctrinam, ad heredem, siue suus (i) siue extraneus sit, non pertinet, nisi naturaliter comprehensa, i. e. actu quodam corporali (k) adprehensa fuerit, unde res mobilis manibus adprehendenda (l), si vero immobilis sit, in eam intrandum, (m) neque tamen hoc ita accipiendum est, vt, qui fundum possidere velit, omnes glebas circumambulet, sed sufficit, quamlibet partem eius fundi introire, dummodo ea mente & cogitatione sit, vt totum fundum ad terminum possidere velit, (n) neque totum possidere impediatur. (o) imo in rebus incorporalibus, ficta seu quasi adprehensio sufficit (p) quae postmodum in rebus corporalibus quoque admissa est. (q) Quaerentibus autem, quomodo intelligendus

(f) Dict. L. 23. D. de acquir. vel Amitt. poss.

(g) L. 3. §. 3. D. eod. tit.

(h) L. 4. C. de Acquir. vel rer. poss.

(i) RADVLPH. FORNER, lib. II. Rer. quotid. Cap. 25. MEVIUS ad ius Lub. par. 2. Tit. 2. art. 27. N. 4. vbi ita communioem & verioem sententiam tenere ait, add. Io. PHIL. SLEVOGT De possessione non transeunte §. 36.

(k) Cuiusmodi etiam habetur obsignatio rerum hereditariarum a magistratu ad preces heredis facta, illustr. LEYSER medit. ad D. spec. 370. med. §.

(l) Lex, I. §. I. de acquir. vel amitt. poss.

(m) L. 3. §. 1. D. de acquir. vel amitt. poss. 1, 2. C. eod.

(n) Dict. L. 3. §. 1. & L. 38. D. de A. vel A. poss.

(o) vid. L. 18. §. vltim. D. de A. vel A. poss.

(p) vid. L. 32. D. de S. V. P.

(q) vid. L. 1. §. 21. D. de acquir. vel Amitt. poss. L. 18. §. 2. L. 57. D. eod. Tit.

gendus sit C I C E R O, (r) qui dubium non esse putat, quin, si Caelennia, propter usufructum omnium bonorum a priore marito legatum, tum possidebat, cum erat colonus, cui fundum locauit, in fundo, *post eius mortem*, Caecina heres ab ea institutus, *eodem iure* possideat? opportune respondet P A V L V S, (s) nempe si *& ipse possessionem nactus fuerit*. Quod enim per colonum possidet defunctus, haeres ipsius, nisi ipse nactus sit possessionem, non poterit possidere. Quare Caecina sine dubio ab eo tempore possedit, quo, cum circumiret praedia, venit in istum fundum & rationes a colono accepit.

Quod autem ad *ius possessionis* attinet, sicut omnia alia iura in heredum persona continuata censentur, quia C E L S O auctore (t) perinde habentur, ac, si continuo sub tempus mortis heredes exsistissent, ita recte P A V L V S (u) cum V L P I A N O (x) docet, quod possessio quoque defuncti, quatenus scilicet non facti, sed iuris est, quasi iuncta descendat ad heredem, ut possit, cum defuncti possessio ei accedat, usufructu rem, quam defunctus possedit, quia in usufructu, quae iuris est, (y) quominus morte possessoris interrupta censere possit, continuatio iuris possidendi magis, quam corporalis rei insistentia respicitur. Insuper ex iure possessionis in persona heredis potestate iuris continuato, fluit ius

pro-

(r) Orat. pro caecinna cap. 32.

(s) L. 30. §. 5. D. de acquir. vel amitt. poss.

(t) L. 193. D. de reg. Iur.

(u) L. 30. D. ex quib. caus. mai.

(x) L. 15. §. 4. D. de acquir. vel amitt. poss.

(y) vid. RADVLPH FORNER Libr. 2. Rer. quotid. Cap. 25.

propria auctoritate res hereditarias, siquidem possessio earum vacua fit, occupandi & possessionem, quae facti est, adprehendendi, (z) neque enim, ut heres ea fini iudicis opem impleret, necesse est. (a) Fuerit tamen tutius, si contradictionem metuens v. c. Vassallus Domini, a iudice decretum vel mandatum manutenentiae petat. (b)

Enimvero ius hoc propria auctoritate bona hereditaria occupandi confestim cessat, si tertius possessionem vel totius hereditatis, vel rei ad eam pertinentis, antequam ab herede actu quodam corporali adprehensa fuerit, interea, dum hereditas iacet, citra heredis, qui deliberat, voluntatem, antevertat, siue ex causa legati id fiat, (c) siue quod occupans rem suam esse, vel creditor debere sibi eam existimauerit, cum stricto civili iure possessio heredis, quae *iure* (id est solo titulo seu habitu) consistit, per alterius possessionem, quae *corpore* consistit, i. e. per corporalem rei, quam nactus est, detentionem, ita omnino absorbeatur, ut non nisi legitimis actionibus & ordinariis remediis, in petitorio iudicio experiri possit. Sed praetor ius istud possessionis, quod cum successione in uniuersum ius defuncti, in heredem, citra adprehensionem corporalem, transit, ex aequitate tuitus est, hocque effectu corrobor-

(z) vid. STATIVS SCHMID Diss. de priuata hereditatis adprehensione Marburg. cattoy. A. cIo Io LXXXVI.

(a) CARPZOV. part. III. Conf. IX. def. 27. MEVIUS ad Ius Lub. part. II. Tit. II. art. XXVII. n. 9. LYNCKER. vol. I. Resp. CXVII. n. 50. vid. MENOCH. remed. adip. poss. 6. n. 3. seqq.

(b) vid. MEVIUS c. I. BRUNNEMANN. ad L. 23. D. de A. vel A. P.

(c) L. B. de LYNCKER V. 1. Resp. XCVII. n. 15.

roborauit, vt, ne cuiusuis vulturii hominis facto interuertatur, (d) contra occupantem *pro herede* vel *pro possessore* hereditatem, ex interdicto *quorum bonorum*, (e) contra legatarium vero, legatorum nomine rem hereditariam, sine voluntate eius, ad quem ea res pertinet, possidentem, ex interdicto *quod legatorum* (f) ad adipiscendam, consequendam & restituendam possessionem rerum hereditariarum, experiundi potestatem concesserit. Quid? quod nouo iure heres non solum ex his interdictis immiſſionem in possessionem rerum hereditariarum statim impetrare, (g) verum etiam illico possessionem defuncti ab eo, qui non pro herede vel pro possessore, aut ex causa legati possidet, sed sub alio praetextu v. c. dominii aut debiti, dum hereditas iacet, rem in hereditate repperitam occupauit, ope iudicis recuperare, eandemque retinere debet, donec alter, de re, adeunti heredi reddita, cum hoc in petitorio iudicio, suo de iure contendat. (h) Quod enim ius praetor aequum putauit, circa adipiscendam possessionem contra legatarium, eumue, qui pro herede vel pro possessore ante occupauit possessionem, id postea, vt non obscure ex pluribus legibus patet, extensum est ab Imperatoribus &

(d) vid. L. 5. D. de A. vel A. P. L. 3. C. de pignor. & hypothec. CHRISTOPH. SCHREITER in resolut. quaest. iuridicae vtrum ille, qui sub praetextu alic: iur. bona quaedam a defuncto hactenus possessa, iacente hereditate, occupat, in iudicio possessor. sit praefendus heredi possessoris defuncti. §. 22. sqq.

(e) L. 1. pr. D. Quor. bon. §. 3. Inst. de interdict.

(f) L. 1. §. 2. L. 2. §. 2. D. Quod legator. L. un. C. eod.

(g) L. 23. §. 2. D. Ex quib. caus. maior. L. 10. pr. si seruit. vindic. L. ult. de seruitut. MEYERVS p. 3. Decis. 338. II. 1 sq.

(h) LEYSER, med. ad Digest. spec. 371. med. 5.

& ICtis ad recuperandam possessionem, quae ab alio, sine voluntate heredis, sub quocunque praetextu interuersa fuit. Nam valde iniquum videbatur, vero heredi, ab alio *ius possessionis*, per praeproperam corporalem rei detentionem, absumi posse, atque commoda & emolumenta possessionis ei relinqui, cuius possessio solo corpore, non etiam iure consistit, quin potius non intelligitur possessor, qui, licet possessionem corpore teneat, super iure possessionis tamen vacillat ac dubitat. (i) Quamobrem, ut ab alio, quam herede, possessio morte defuncti extincta & iacente hereditate a corporali detentore vacua, valide acquiri possit, simul ad voluntatem heredis respici voluerunt ICTi romani, interque eos praecipue POMPONIUS, (k) ita quidem, ut non possit non praeeoccupatio nolente eo facta, pro facto improbo, clandestino & violento haberi, (l) quod sicut occupanti nullum commodum adferre, ita nec vero heredi, praeiudicio aut impedimento, sed integrum potius ei esse debet, implorato officio iudicis, impedire, ne anticipata possessio sibi noceat, alii vero inique profit, (m) atque in hunc sensum accipiendum est, quando B. REINHARTH (n) ex doctrina POSTHIL, (o) BERGERI (p) & MEVII (q) tradit, certissimum esse, hoc casu, quo defuncto

pos-

(i) L. 10. C. de Acquir. vel retinend. poss.

(k) L. 33. D. de A. vel A. P.

(l) L. 6. §. 1. D. de A. vel A. P. L. 1. D. quod vi aut clam.

(m) vid. MEVIUS Part. 3. Decis. 135. num. 1.

(n) In obseruat. ad Decis. Christinaei, Vol. IV. obs. 32. pag. 34.

(o) De manutenend. obs. 55. n. 23.

(p) El. proc. possess. §. 34.

(q) Part. 3. Decis. 92.

„possessio vel quasi per decretum manutenentiae iam tum adiudicata
 „fuit, ad eius heredes possessionem citra nouam adprehensionem illi-
 „co transferri, atque exinde consequi, quod, si forte pars aduer-
 „sa, mortuo eo, cui possessio adiudicata, eo sub obtentu, quod pos-
 „sessio sit vacua, eam adprehenderit, eiusmodi adprehensio pro tur-
 „batione habenda, atque adeo non adprehendens, sed defuncti he-
 „res manutenendus sit, etiamsi adprehendens a decreto manutenen-
 „tiae a defuncto impetrato, adpellauerit, cum constet, pendente adpel-
 „latione nihil innouandum. „(r) An vero ex iisdem principiis defendi
 possit sententia Facultatis Iuridicae Lipsiensis, quam in causa I. L. con-
 tra D.H.W. ad requisitionem curiae provincialis Guelpherbitan, tulit, apud
 CARPZOVIVM, (s) quod illustr. Dn. LEYSERO (t) videtur, valde dubi-
 to, nam secundum ea, quae ab HENRICO HAHNIO (u) proponun-
 tur,

(r) vid. B. REINHARTHVS c. l. vbi hanc. obseruationem confirmat sen-
 tentia ordinis nostri Goettingensis, quam ad requisitionem regiminis
 Schwarzburgici, quod Franckenhufae est, in causa liberorum & heredum
 Elisabethae Osterlohin contra Ioh. Christoph. Marium eiusque liberos
 tulit mense Maio MDCCCXXXVIII.

(s) Verba sententiae hunc in modum concepta sunt: Dafs das von I. L. aus-
 gebrachte mandatum manutenentiae poenale hinweg zu cassiren
 und aufzuheben, und wird D. H. W. zur possess des streitigen Hauses
 gelassen, und dabey bis so lang Gegentheil in ordinario possessorio oder
 petitorio ein anders ausgeföhret, billig geschützet, V. R. W.

(t) Med. ad D. spec. 371. med. §.

(u) In pecul. differt, respondente genero EICHELIO in Academia Iulia An-
 no MDCCCLV. habita sub titulo, de transitione possessionis in heredem,
 §. 14. 20. & 21.

tur, Georgius, qui Ao. cixcxix. absque descendens & ascendens mortuus est, sorori, quae vxor I. L. fuit, bonorum proprietatem, vxori vero suae Mariae, quae focrus fuit D. H. W. tantum eorundem vsufructum reliquerat; sicut igitur Maria Anno cixcxliv. defuncta, extincto vsufructu, nec possessio ipsa, nec ius adprehendendi possessionem in generum D. H. W. quem post se habuit successorem, sed in vxorem I. L. transit; ita nihil impedimento fuit, quo minus I. L. tanquam curator vxoris, seu proximae ab intestato heredis in proprietate, adhibito notario & testibus, possessionem bonorum, quae Maria ad mortis usque tempus detinuerat, extincta huius per mortem possessione & iure possidendi, adprehenderet, & a curia provinciali mandatum manutenentiae poenale impetraret. Quoniam vsufructuario defuncto statim civilis possessio proprietarii ad se trahit detentionem vsufructuarii, (x) etiam in illis locis, ubi possessio defuncti in heredem transit ipso iure, (y) nedum secundum iuris romani principia: Ad haec remedia recuperandae possessionis seu spoli, ut & adipiscendae possessionis, aliud post se possessorium plenius seu ordinarium, quod I. L. reseruat fuit, non expectant, sicut momentaneum retinendae possessionis iudicium, (z) in hoc autem, cum ad solum factum praesentis possessionis respiciatur, nulla suffi-

(x) M. ANTONIVS NATTA II. Conf. 419. n. 3. MENOCH. Tom. II. Conf. 139. n. 16.

(y) TIRAQUEL in tract. le mort saisit le vif. p. 3. declarat. II. n. 4. & declarat. III. n. 1. L. B. de LYNCKER. Vol. I. Resp. 169. n. 67.

(z) Perillustr. Cancellar. BOEHMER. de I. P. E. L. 2. tit. 12. §. 6. sq. & de Action. S. 2. C. 4. §. 14. L. B. de LYNCKER anal. ad Struv. pag. 418.

sufficiens adparet ratio, cur D. H. W. prae I. L. vxore, in eo manutendendus fuerit, qui, post obitum socrus Mariae, nullo actu corporali possessionem domus litigiosae, in cuius possessione se contra I. L. vxorem defendi petit, adprehendit. Tempus est cogitare de iure patrio, an non apud germanos ipso iure, sine corporali adprehensione possessio transeat ad heredes, vt in possessorio retinendae possessionis momentaneo, sine summarissimo mantenentiam obtinere queant; sed diutius vt inhaeream huic rei, nec temporis, nec loci ratio permittit, ideoque his, quae ad excutiendam hanc quaestionem dicenda supersunt, in aliud commodius tempus reiectis, ad eum, cuius gratia, haec a me conscripta sunt, transeo. Est ille praenobilissimus & doctissimus Dominus

IOANNES HENRICVS HAVWELMEYER

HAMBVRGENSIS

qui non ita pridem, inter Candidatos iuris apud nos receptus, in examine, vbi periculum fit eorum, qui summos in vtroque iure honores capeffere animum induxerunt, talem se probavit, vt omnium ad sensu dignus iudicaretur, cui honores cupiti deferrentur; is autem vitae suae curriculum, conceptis sequentem in modum verbis, delineauit.

Natus sum HAMBVRGI d. XXI. Februarii A. O. R. MDCCXXI. Patre GEORGIO HAVWELMEYERO Vtriusque Iuris Doctore, Matre COECILIA DOROTHEA, nata de SPRECKELSEN. Patre optimo die XXIII. Iunii A. O. R. MDCCXXXII. praematura morte erepto, curae matris meae relictus sum, quae pro suo in me amore tenerrimo, non modo me primis religionis Christianae principiis imbuere curauit, sed etiam praeceptoribus tradidit, qui me, quibus puerilis aetas erudiri

solet

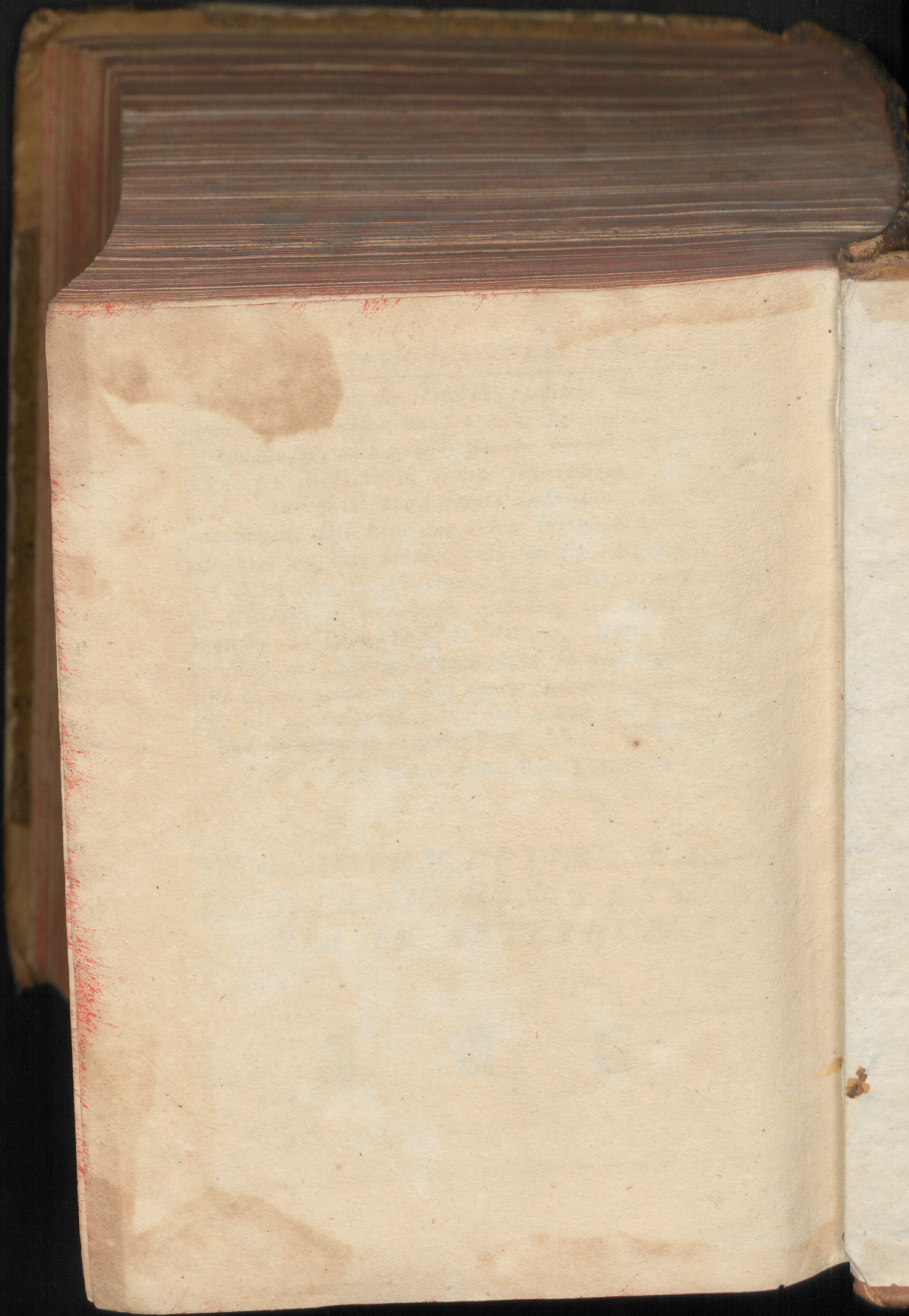
solet, litteras, quae humaniores vocantur, docerent, inter quos in primis Virorum clarissimorum, Mulleri Rectoris, & Neudorffii Conrectoris Scholae patriae, in me instruendo studia praeclare licet praedicare. Dimissum ab his, Mater mea, in Gymnasium, quod Stadae floret, abire me iussit, in quo rectores, de studiosa iuuentute optime meritos, Wernerum, Ius Naturae duce Pufendorffio, & post huius mortem, Gehlium mathesin puram, & cursum philosophicum, ductu Thummigii, & clarissimum Adlerum conrectorem theologiam naturalem, & philosophiam moralem docentes, non sine fructu per biennium audiui. Ad studia sic praeparatus altiora, anno MDCCXLIV. Göttingam me contuli, ac in hac celeberrima Vniuersitate a MAGNO CRVSIO Pro-Rectore tunc temporis magnifico, in numerum ciuium academicorum receptus, praeceptoribus vsus sum, Illustri GEBAUERO, Patrono meo aeternum colendo, historiam omnis, quo vtimur, iuris, a se ipso elaboratam, ipsas sacratissimi Imperatoris Institutiones, latiores digestorum libros ad compendium Ludouicianum, Institutiones Iuris feudalis Schilterianas, pro more suo, id est, docte & perspicue, docente, Illustri SCHMAVSIO, Ius publicum a se adornatum explicante, Illustri AVERERO praelectiones in Strunii iurisprudentiam romano-germanicam forensem, in Engauii Ius Germanicum & canonicum, atque exercitia examinatória disputatoriaque instituenre, summe venerabili RIBOVIO, & excellentissimo HOLLMANNO, altero logicam, altero physicam propinantibus, celeberrimo RICCIO praxin forensem monstrante, Viris tandem consultissimis, Doctoribus HANNESONIO, WHERNERO praelectiones in institutiones Iustinianeas habentibus, atque MEISTERO examina in Pandectas & exercitationes disputatorias instituenre, sub cuius

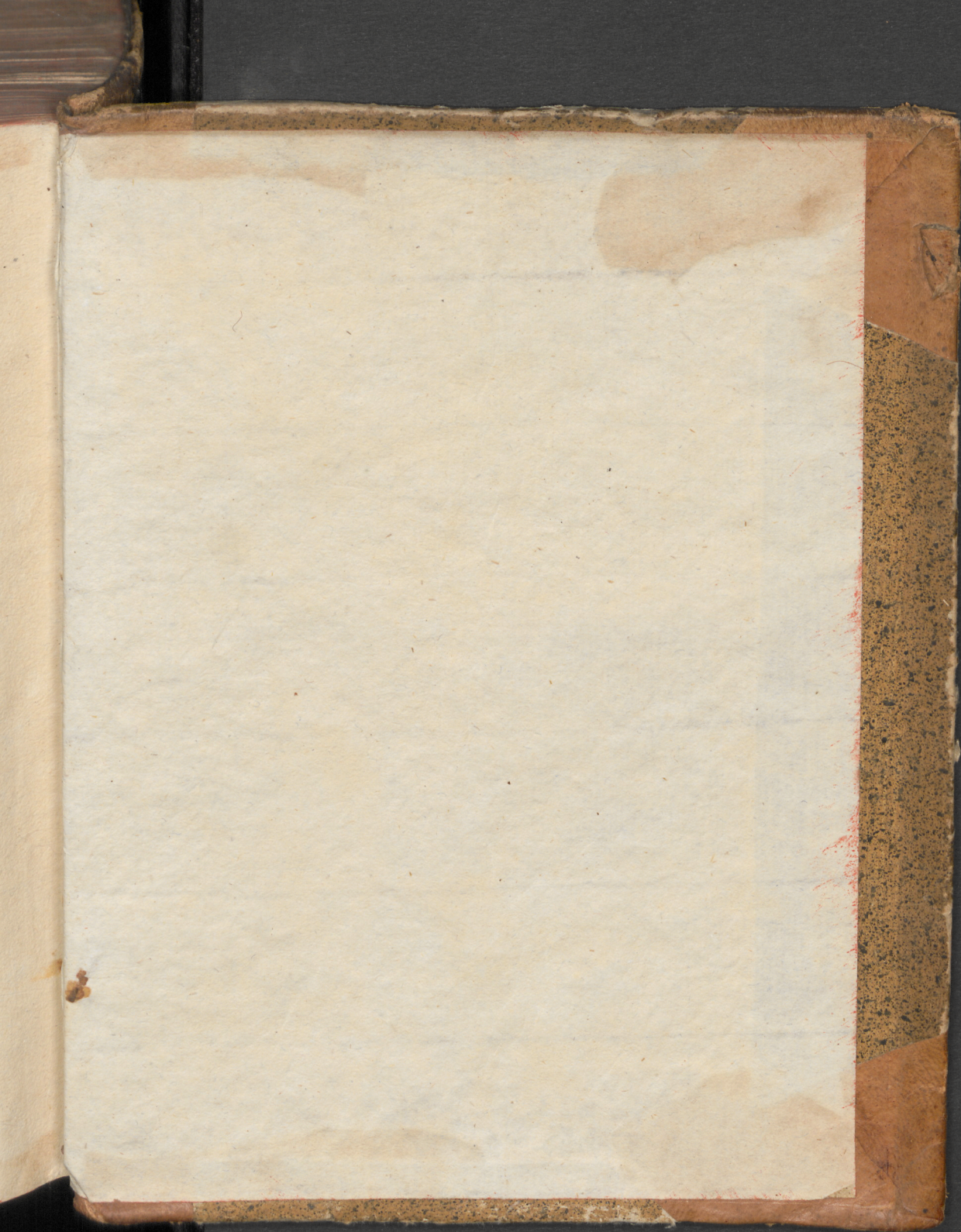
praesidio, dissertationem, de genuina morae notione iuridica, publice defendi, triennio & quod excurrit, circumacto, ab Inclyto ICtorum ordine obseruantissime petii, vt praeuiis, examine & reliquis speciminibus, ad summos in vtroque iure honores capiendos admitterer.

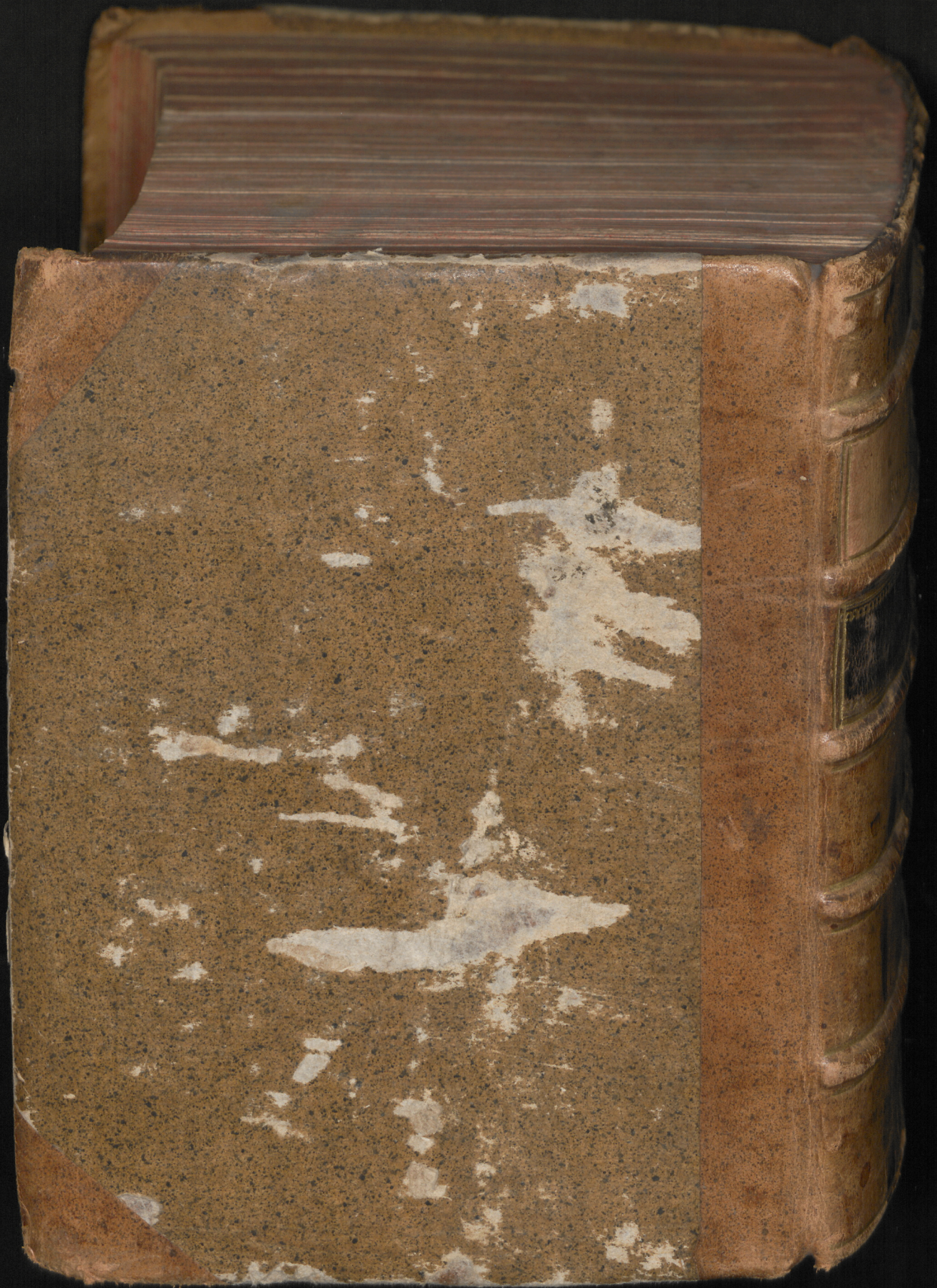
Haec candidatus noster, qui cum nihil reliqui fecerit eorum, quae a candidato honorum doctoralium ordinis nostri statuta poscunt, nihil restat, quam, vt habita die IX. Sept. lectione cursoria in *L. XIII. C. de Hered. inst.* & dissertatione inaugurali, qua titulum digestorum *de optione vel electione legata*, sub praesidio illustris Senioris GEBAVERI multifariam illustrauit, die XVIII. Sept. quo anniuersaria Academiae Georgiae Augustae sacra celebraturi sumus, honores cupiti, solemnii ritu ei in templo Academico conferantur. Quem actum, vt MAGNIFICVS ACADEMIAE PRO-RECTOR, ILLUSTRISSIMI S.R.L. COMITES, PATRES ACADEMIAE CONSCRIPTI, HOSPITES ITEM, GIVES ET COMMILITONES omnesque, quibus musae nostrae gratae sunt, & quibus sincerus erga candidatum nostrum insidet adfectus, honorifica sua praesentia condecorare velint, collegii iuridici nomine, ea, qua decet animi obseruantia perofficiose perque amantius rogo. P. P. Göttingae die VIII. Sept. 1700ccccxxvii.

(o)) 20 ((o)

